

Del 2-6 al 2-8

«La degeneració de la plantilla ha anat en paral·lel al creixement d'una quota inassumible de poder per part dels futbolistes»

Entre l'èxtasi del Bernabéu i la humiliació de Lisboa han passat poc més d'onze anys, probablement els més apassionants de la història del Barça. En aquest temps, hem assistit amb orgull al floriment d'un equip irrepetible però ara també amb frustració al seu enterrament en la fossa comuna on el futbol et sepulta si no fas cas dels símptomes d'una malaltia inexorable.

En 120 anys, el Barça ha tingut derrotes més doloroses que la de divendres, però cap de tan humiliant. Perquè no ens enganyem: calia ser un inconscient per veure en aquest equip actual opcions de ser campió d'Europa però, ahora, tampoc ens hauríem imaginat, ni hauríem volgut, que un col·lectiu que ens ha donat tanta joia passés, i ens fes passar, tanta vergonya. Ha tardat una dècada, però fins i tot el Barça de Messi ha confirmat la llei física segons la qual tot allò que puja, ha d'acabar baixant.

Per explicar que hagi caigut tan avall, hauríem de retornar a l'anterior cataclisme blaugrana. El Barça no tancava una temporada sense aixecar cap títol des de 2008 -fins i tot el Tata Martino en va guanyar un-, coincidint amb el final de l'era Rijkaard, per culpa del que Laporta va definir com autocomplaença. Després de la incommensurable etapa de Guardiola i la revifalla amb Luis Enrique, el procés de decadència ha estat tan imparabile però tan sostingut que ni al vestidor ni a la Llotja no s'han adonat que ja no érem el millor equip del món fins uns quants anys després d'haver perdut aquesta condició.

Amb la perspectiva que ens dona el temps, m'atreviria a assenyalar el punt d'inflexió en l'acomiadament de Zubizarreta com a director esportiu el gener de 2015. Encara havia de venir un triplet pocs mesos després, però la sortida del basc, per haver assenyalat Bartomeu públicament com a corresponsable de la sanció de la FIFA, va desencadenar el caos en l'estructura esportiva de l'entitat.

Primer, es va formar una comissió tècnica d'emergència formada per Carles Rexach i Ariedo Braida, a continuació va venir Robert Fernández, després Pep Segura i ara Eric Abidal, cap d'ells amb prou talent per pilotar l'actualització que necessitava la plantilla i, encara menys, per assumir la responsabilitat sobre una política de fitxatges erràtica. I, el pitjor de tot, sense la sensibilitat per blindar el segell futbolístic que ens ho havia donat tot i que, per tant, era un tresor més valuós que els moltíssims títols acumulats en aquesta dècada. El Barça, avui, no té ni una cosa ni l'altra: no té res.

El símptoma més evident del present de l'entitat és que la degeneració de la plantilla ha anat en paral·lel al creixement d'una quota inassumible de poder per part dels futbolistes, fet que ha convertit els últims entrenadors en ninots. És per això que entenc perfectament que Quique Setién, un fracàs manifest per la renúncia a la manera d'entendre el joc que havia mostrat en els seus anteriors equips, no vulgui plegar fins que el fotin al carrer cobrant fins a l'últim euro. El pecat original, el corc, és la passivitat amb què dels gestors del club han tolerat la decadència, amb la connivència d'aquest sector de la massa social i del periodisme que Gerard Piqué va batejar com a titelles.

És per tot plegat que al Barça no li queda altre remei que refundar-se. Bartomeu va insinuar, instants després del partit, que ja té preses les decisions per a la següent puntada endavant, probablement l'única disciplina que domina. Només cal recordar-lo fa un mes assegurant a TV3 que el Barça del 2020 és millor que el de 2010 perquè és la referència del futbol mundial. Si no és per vergonya de la seva gestió, que plegui per amor al club. S'entén que aquest estiu tan

excepcional, sense temps ni diners per prendre les decisions que necessita el club, no és el millor moment per quedar-se sense líder, però també és evident que ell no ho pot ser ni un dia més.

La travessa pel desert pot ser llarga, i passarem set i gana. Com més aviat ho assumim, millor per a tots. Com més aviat comencin a canviar les cares, de la llotja al vestidor, passant per la banqueta, més aviat ens en sortirem. Si això implica iniciar el trànsit amb García Pimienta com a entrenador, i amb Ansu i Riqui Puig com a pedres angulars sobre el terreny de joc, i ens toca veure passar els trofeus de llarg durant un temps, que així sigui.

La presidència de Gaspart li va costar al Barça cinc anys sense guanyar títols, però del foc nou en va néixer una era daurada. Caldrà que els socis triïn amb tant encert com en aquelles eleccions del 2003 i, per descomptat, amb més criteri que l'últim cop que van passar per les urnes.